

[Ib Nørlund]

»Tænke det, ønske det, ville det med – men gøre det, nej det skønner jeg ikke.« Det, som man i stedet for har fået lejlighed til på denne måde, er ganske simpelt at vise, at socialdemokratiets Europavalgløfter ikke holder fra lørdag til torsdag, ikke er en krumme lommeuld værd. Det er det, der til syvende og sidst bliver stående tilbage her. I stedet for at benytte et flertal, som vi endda har sørget for at bringe til veje, og virkelig få ført sin politik frem så kryber man i skjul på den manér. Det tror jeg ikke vil blive glemt i den Europavalgkampagne, som man begiver sig ud i.

Til udenrigsministerens bemærkninger vedrørende Kekkonenplanen må jeg sige, at når jeg ikke synes, der var noget svar i ministerens oplæg, så var det simpelt hen, fordi der dér ikke var tale om at ændre balancen på nogen måde. Hvilken balance ændrer det, når man på den ene side fremhæver, at det fortsat skal være uden stationering af atomvåben, og der dertil føjes – og det er jo det nye i hele sagen – at en sådan ordning skal bakkes op med en erklæring fra alle atommagter om ikke at ville anvende atomvåben imod dette territorium? Det giver da ikke nogen som helst forskydning af balancen. Det kan da kun være et af den slags skridt, man foretager for at få en udvikling i gang, hvor endelige nedrustningsforanstaltninger og sikkerhedsforanstaltninger – sikret ved andet end militære midler – vinder frem. På den baggrund synes jeg altså, det er meget beklageligt, at man ikke har kunnet få andet svar.

Jeg har bemærket, at forsvarsministeren ikke har svaret på spørgsmål, vi har stillet. Så kan vi jo blive nødt til at komme tilbage til dem på anden vis.

Hr. Jørgen Junior anførte disse tal og sagde, at de var fra NATO. Nå ja, det er klart, det er jo også brugstal. SIPRI-organisationen i Sverige er jo et mere uafhængigt og internationalt respekteret nedrustningsinstitut.

Allersidst har jeg lige et spørgsmål til hr. Ninn-Hansen. Han sagde i sin omtale af Kina, at han mente af sikkerhedsmæssige grunde bl.a., at det var vigtigt, vi finder et samarbejdsmonster med dem og udbygger det. Må jeg ikke bede hr. Ninn-Hansen om at uddybe, hvad han mener med det. Hvad er det for sikkerhedsgrunde? Og hvordan tænker han

sig et samarbejdsmonster i sikkerhedsmæssig henseende?

Honoré (KrF):

Jeg vil først sige, at kristeligt folkeparti kan stemme for den af hr. Kjeld Olesen fremsatte dagsorden. Det betyder naturligvis ikke, at vi er enige i alle enkeltheder. Det går på de store linjer. Vi er ikke fuldt ud enige i regeringens politik over for det sydlige Afrika. Venstre har jo heller ikke været helt enige med socialdemokratiet tidligere, men det er man altså nu. Vi tager også forbehold over for selve takten i EFs udvidelse, men vi kan drøfte ved en senere debat, hvordan vi stiller os til det spørgsmål. Vi vil altså stemme for hr. Kjeld Olesens dagsorden.

I den debat, som fandt sted, var jeg meget glad for en udtalelse fra hr. Gert Petersen. Jeg forstod, hr. Gert Petersen sagde noget i retning af, at der var andre konfliktskabende kræfter end socialisme og imperialism, noget i den retning. Jeg er meget glad for, at hr. Gert Petersen er kommet til den erkendelse. Spørgsmålet er så, hvad der tænkes på af konfliktskabende kræfter fra hr. Gert Petersens side. Er det sådan, at hr. Gert Petersen nu er kommet til erkendelse af, at socialisme i den form, han tidligere selv har hyldet den, er en af disse konfliktskabende kræfter? I så fald ville der foreligge en interessant erkendelse. Er det ikke sådan, at socialisme i en hel del lande, Etiopien, Cambodia, Cuba, tjener som legitimation af en undertrykkelse af store dele af befolkningen, ja, ikke blot undertrykkelse, men måske også som legitimation for folkedrab? Fungerer socialisme ikke i en hel del tilfælde på en sådan måde? Ligger der det i hr. Gert Petersens udtalelse?

Ligger der også i hr. Gert Petersens udtalelse en gryende forståelse for, at socialisme i visse former er en af de konfliktskabende kræfter i samarbejdet mellem forskellige lande? At forholdet mellem Kina og Sovjetunionen f.eks. modsætningerne imellem dem, er begrundet bl.a. i forskellige opfattelser af socialisme. At forholdet mellem Cambodia og Vietnam som en af sine kilder har forskellige opfattelser af socialisme. At forholdet mellem Jugoslavien og Sovjetunionen har samme kilde.

Hr. Ib Nørlunds indlæg lyttede jeg som sædvanlig til med meget stor interesse og